

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות שמיני - תזריע תשפ"ד ♦ עלון מס' 136

השגחה שבועית

התפללתי על זה כבר אלף פעם. למה אני לא מקבל?

הכותרת הזאת, היא שאלת השאלות של אנשים. אנשים מתפללים, מבקשים ומייחלים, ולא נענים. לפעמים יהודי אומר: אם כך, אני צריך להפסיק להתפלל. אם ביקשתי כל כך הרבה ולא קיבלתי, זה סימן שהקב"ה לא רוצה לתת לי.

המסקנה הזאת מוטעית מיסודה. אנשים רגילים להשוות את התפילה לה' לבקשה ממלך בשר ודם:

כשאדם מגיע למלך בשר ודם, או בדורנו - כשאדם צריך משהו מאיש ציבור כלשהו, אחרי כל ההכנות הוא מגיע אליו ומבקש ממנו את מה שהוא רוצה. אם אותו בעל השפעה אומר לו 'לא' - המבקש מבין שהתשובה שלילית. אולי הוא ינסה שוב, אבל אם גם אז יגידו לו 'לא', הוא כבר יבין שהסירוב מוחלט.

לא כך זה עובד בין יהודי לבוראו.

יהודי הוא 'בן לקב"ה'. הקב"ה הוא 'אבא' של כל יהודי, וכשנן מבקש מאבא והאבא לא נותן, זה כי הוא רוצה לראות קודם כול שזה טוב עבור הבן.

האלשיך הקדוש אומר את היסוד העצום הזה על הפסוק בתהילים (כב): "אלוקי, אקרא יום ולא תענה, ולילה ולא דומיה לי".

דוד המלך לימד אותנו:

אלוקי - כל יהודי אומר לקב"ה: אתה אלוקי, אתה הכוח שלי, אתה אבא שלי, ולכן;

אקרא יום ולא תענה - אני קורא ביום ואתה לא עונה לי, אבל אני יודע שזה לא משנאה, ובלשונו "כי אם איש זר ישאל שאלה מאת המלך פעם ולא יענה, לא ישנה אז לשוב לשאל שאלתו פן יקצוף המלך עליו, אך אם השואל הוא בן למלך, ישוב וישנה וישלש, באומרו: לא משנאה יהדפני, כי אבי הוא; רק על כי לא שלם אנוכי על אשמת דבר, וחפץ שאכנע לפניו, והוא יענה אחרי כן. וזה תאמר: הנה אלוקי, ולכן איני מתייאש מלשוב להתפלל". אני יודע שהקב"ה לא שומע לתפילתי, כי הוא רוצה שאני אכנע, ולכן;

ולילה, ולא דומיה לי - אף על פי שכבר התפללתי ביום, אתפלל שוב בלילה, כי אני יודע שזה מה שהקב"ה רוצה ממני: ששוב אתפלל ואכניע את עצמי לפניו, עד שהוא ייענה לתפילתי.

אם יהודי התפלל אלף פעם ולא נענה - שיתפלל שוב, ויתפלל שוב, עד שהקב"ה ישמע ויענה.

שבת שלום ומבורך

פינחס ספר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

למלא את השליחות

והוא בחר בי למלא את השליחות! איזו זכות זו בשבילי, שהבורא קבע שאני אהיה זה שהטובה תעבור דרכי! כך אנחנו ניגשים אל מילוי הבקשה בתחושה של שליחות, מתוך הבנה שאנו חלק מהמערכת המופלאה, שהמלך בעצמו סידר כדי שהטובה תגיע לאותו יהודי.

כאשר כל בני המשפחה לומדים שער הבטחון, אפשר לשמוע את השפה של חובות הלבבות מתנגנת בבית. בני הזוג אומרים אחד לשני, 'בורא עולם זיכה אותי... אני כל כך שמח שנבחרתי למלא את השליחות הזו...'. ואלו יכולות להיות שליחויות יום-יומיות: להגיש ארוחה, לתת צדקה, להשאיל חפץ, להקל על חולה, ליעץ עצה, להרגיע, לשמח, לחנך, לסדר... בכל כך הרבה פעולות בבית ובחוץ יש עזרה וסיוע לשני, והן כולן 'צו שליחות' מאת אדון הנפלאות.

כאשר משהו מבקש משהו, אנחנו זוכרים שמי שבעצם מבקש כאן, זה לא הילד או השכן, החבר או הלקוח; זה ה', שמבקש ממני לקחת חלק בתהליך שיביא את הטובה למי שאליה היא צריכה להגיע.

רבינו מוסיף הערה חשובה: **אם יודמן לו** - משמעות הדבר שעלינו להיענות לבקשה רק אם היא בכדי שתיעשה; כשצריך בשבילה השתדלות נורמלית. אם אתה נמצא בירושלים ומישהו מבקש ממך שתביא לו משהו שהוא שכח בצפת, זה לא 'בכדי שיעשה', כי כדי להביא את הדבר נדרש מאמץ לא נורמלי.

צריך ישר פנימי כדי לזהות, אם ההשתדלות שמבקשים ממני היא התאמצות סבירה וראויה, או משהו שכלל אינו מעשי. אנחנו ניגש לעניין בלב חם, מתוך רצון אמיתי לעזור, ובהשתדלות **להשלימו במצפוננו**. זהו עניין שמסור ללב, איש לא רואה ולא יודע; אבל, בוחן הנסתר רואה עד כמה אנחנו רוצים ומשתדלים באמת לתת, לעזור ולתמוך!

והיה רצון שנזכה להיות שליחים טובים להיטיב לבראיו של מקום בשמחה, אמן.

(מתוך שיעור 139 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר 02-3011904.)

הרבה שלוחים למקום, ואחד מהם הוא אני. לא פעם אני נמצא בתפקיד של נותן. מבקשים ממני משהו, מחכים ממני לאיזו טובה, מצפים שאעזור ואסייע, שאעניק ואשפיע; לפעמים מדובר בפעולה, לפעמים במתנה, לפעמים בהלוואה. באיזה אופן עליי להתייחס לבקשות אלו?

רבינו מודרך אותנו בפרק ד' בחלק השלישי: **אם יבקש ממנו מי שלמעלה ממנו או שלמטה ממנו**, המבקש יכול להיות גבוה ממני מבחינת הגיל, הרמה או המעמד, והוא יכול גם להיות פחות ממני. לעתים אנחנו הולכים על המדרכה, והנה למולנו ילד קטן שמבקש לחצות את הכביש: זהו 'מבקש' שהוא 'למטה ממנו'. אותה בקשה יכולה לבוא גם מצד זקן - זה קנה חכמה, שחושש לעבור את הכביש לבדו: זוהי בקשה שמגיעה מצד מי שהוא 'למעלה ממנו'. בבית יש ילדים שנותנים למרותנו, יש בן זוג ויש הורים, ב"ה. בחיים אנחנו נפגשים עם כולם, עם 'למעלה' ועם 'למטה'.

איך ניענה לבקשה של יהודי? **יסבב לעשותו בכל לבו וישתדל להשלימו במצפוננו**. ושתדל למלא את הבקשה על הצד היותר טוב! הבה נתבונן בלשונו של רבינו: הוא אינו כותב שיעשה 'חסד וצדקה', אלא רק **'בכל ליבנו'**. הדיוק הזה מאיר לנו את כל המבט על החסדים שאנחנו זוכים לעשות בחיים:

המנהל את עולמו בהשגחה פרטית, רוצה שכל אחד יקבל את כל צרכיו בכמות שמתאימה לו ובזמן הנכון לו, והוא לבדו בוחר שליחים שיעשו את הדבר. אחרי שלמדנו חלקים משער הבטחון, כבר התרגלנו לחשוב שהכול מהשמים, ולא נאשים אף אחד בכך שהוא לא הצליח לעזור לנו. אם מישהו פגע, קלקל או הזיק, נזכור כי מאת ה' היתה זאת, והוא היה רק שליח. ואם מישהו עזר, סייע והציל, נודה לו מצד הכרת הטוב על טוב לבו, כי מגלגלין זכות על ידי זכאי, אבל נזכור להודות קודם כול להש"ת, מסובב הסיבות, שהצליח את חפצנו ביד מי שנשלח לכך.

כך עלינו להתבונן בעזרה שאנחנו בעצמנו מגישים לאחרים: אדון העולם רוצה לשלוח ליענקליה מישהו שיעזור לו באיזה עניין,

חדש! *6176 כל השגחה פרטית במספר אחד

- 1 קו התוכן בעברית
- 2 קו התוכן באידיש ואנגלית
- 3 עלון השגחה פרטית
- 4 שותפות ביזכי הרבים העולמי
- 5 רכישת ספרי שער הבטחון (כמויות בלבד)
- 6 הקמת שיעור אמונה באזרוכם
- 7 פרטי יצירת קשר
- 8 שותפות ביזכי הרבים העולמי
- 9 פרטי יצירת קשר

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

בשביל דבר כזה לא הולכים לבית חולים

מספר יהודי מירושלים:

יש לי ידיד שעלה מארה"ב לארץ ישראל. הוא התחתן לפני עשרים שנה, ומאז הוא שוקד על תלמודו בכלל מצוין. בתחילה הוא עדיין היה נוסע לחו"ל מפעם לפעם, אולם עם הזמן הנסיעות נעשו נדירות יותר ויותר, עד שפסקו לגמרי. זה חמש עשרה שנים שהוא לומד בהתמדה וחי כאן, בארץ הקודש, נושם את אווירה ומתבשם מקדושתה. חמש עשרה שנה שבהן הוא לא עזב את הארץ, וקיווה להמשיך כך עד שיבוא המשיח.

בינתיים המשיח עדיין לא בא, ואחיו שבגלות סבל שם ייסורים: הוא חלה, והגיע למצב מורכב מאוד, שהצריך טיפול רציני ביותר בבית חולים.

ידידי קיבל קריאת חירום ממשפחת האח באמריקה, שיבוא לחזק את אחיו בגוף ובנפש, ולתת לו מה שרק אח יכול לתת. אומרים שדם זה לא מים, וכאן היה צורך בהרבה מים קרים לנפש עייפה וסובלת.

ידידי קיבל את הקריאה. הוא הבין שזקוקים לו שם באמריקה, ולכן ארגן בזריזות את כל הסידורים, הניירות והמסמכים, וטס לאמריקה.

כשהוא מגיע לשם, הוא פוגש את אחיו אחרי חמש עשרה שנים שבהן לא התראו, אבל תוך דקות ספורות הם מרגישים כאילו שהו יחדיו זה לצד זה מאז ומעולם. ידידי עושה את תפקידו עם כל הלב, נותן את ליבו ואת מילותיו, את עצתו ואת שעותיו. השנים של לימוד התורה בארץ ישראל עשו את שלהן, ונוכחותו של האח מארץ הקודש עשתה רק טוב לאח שמתגורר בארץ העמים.

באחד הפעמים שידדי שהה בבית החולים, הוא חש כאבי ראש עזים. זאת לא הייתה הפעם הראשונה שכאב הראש, אבל כאב עוצמתי כזה, כבר היווה סיבה לדאגה. הוא חשב לעצמו: הרי אני נמצא כעת בתוך מוסד רפואי. אבקש שיבדקו אותי.

הוא התקבל לבדיקה, והרופאים פשוט נדהמו. הממצאים שהתגלו בראשו של ידידי היו בעייתיים למדי, והוא נזקק להתערבות רפואית דחופה ביותר. מה היה קורה לו היה אותו כאב ראש תוקף אותו ביום שגרתי בירושלים? - הוא היה אומר לעצמו שכאבי ראש הם תופעה מוכרת, ולא צריך להתרגש מזה. מחכים שזה יעבור וממשיכים הלאה.

אבל כאבי הראש תקפו אותו דווקא כשהוא בא לעזור לאח שלו, בתוך בית חולים, וחיינו ניצלו.

לפעמים בן אדם חושב שהוא עושה מעשה של מסירות נפש בשביל לעזור לשני, ולא יודע שהקב"ה רוצה לעזור לו בעצמו, להושיעו ולרפאותו.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 71)

נעלם בתוך הכיס

ידעתי שיש מעטפה שצריכה להגיע אליי. זו הייתה משכורת על עבודה מסוימת שעשיתי, וחיכיתי בקוצר רוח לקבל אותה. התקשרתי לשליח שהיה אמור להביא אותה, ושאלתי אותו מה קורה.

הוא התנצל באלף התנצלויות, שלא נעים לו והוא לא יודע איך זה קרה, אבל זו המציאות: הוא לא מוצא את המעטפה. "איך לי מושג איפה היא יכולה להיות. זה ממש מוזר. תאמין לי שמצידי עשיתי את כל ההשתדלויות".

ניכרים דברי אמת. לא חשדתי שהוא גנב את המעטפה, וגם לא האשמתיו אותו ברשלנות. הבעיה הייתה אחרת: אני צריך את הכסף?

מה עושים? עברו כמה ימים ושאלתי את עצמי שוב, מה עושים? הקב"ה הרי שלח את מלאך השכחה כדי שהשליח לא ימצא את המעטפה, וזה אומר שעליי לעשות חשבון נפש. מה ה' רוצה ממני? אולי עליי לתת יותר צדקה?

כיוון שכבר עלה במוחי הרעיון הזה, מיד עשיתי מעשה: לקחתי סכום כסף והנחתי אותו במעטפה, במטרה למסור אותה לצדקה בהקדם.

באותו יום התקשר אליי השליח, "תשמע, אני לא מבין מה קורה פה, לא תופס למה קודם לא מצאתי את המעטפה. היא אצלי בכיס! אתה יכול לקחת אותה!"

ראיתי בחוש שהקב"ה רצה לעורר אותי לתת צדקה, ומשתיקנתי את העניין, שוחררה המעטפה לכיווני.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 75)

כאילו לא ידע

מספר יהודי מלונדון:

היה זה בערב פסח תשנ"ו, ממש מזמן, כשהייתי ילד בן שתים עשרה וחצי. עבדנו לנקות את הבית כמו שצריך, וכבר חיכינו לסיים ולצאת לקניות. אצלנו בבית ידעו, שאם רוצים לקנות משהו חדש, מחכים לפסח, אז מקבלים הכול: נעליים, בגדים, כיפה, ציצית וחליפה. משחקים - גם במשך השנה לא לכלכנו, אבל בכל זאת, גם משחק חדש היה אחד מהדברים שקונים לכבוד פסח. כילדים, זאת הייתה חוויה מיוחדת של התחדשות, ואנחנו ממש חיכינו שההורים יקראו לנו ויגידו שכבר הולכים לחנות. לבקש - לא העזנו.

למעשה, גם לו היינו יכולים לבקש, באותה שנה ידענו שבקשות לא תעוזרנה. אני הייתי סקרן גדול, ועם כל החינוך המוקפד, היו לי דרכים משלי לקלוט דברים. קלטתי אז שהמצב הכלכלי בבית מאוד לא פשוט. נראה היה שהוריי מגרדים את התחתית כדי לתת לנו את צורכי היום-יום. איך הם יכלו אז לקנות את צרכי הפסח?

בתחום הניקיון דווקא התקדמנו יפה: אבא שלי הוציא

עובר את כל המחסומים

יהודי ממנהטן סיפר לי עובדה מדהימה: לפעמים - כך הוא הסביר - נראה לך שאתה לא יכול, ואין לך שום סיכוי להשיג את מה שאתה רוצה, אבל אם הקב"ה עוזר, אז אפילו גוי קשוח משנה את ההתנהלות לכבודך.

וכך הוא מספר: אני עובד בשעות היום. בשעה שתיים בצהריים מתקיים מניין לתפילת מנחה בבית כנסת שממוקם מול החנות, בצד השני של הרחוב. זהו רחוב ראשי, רחוב רחב מאוד, במושגים שלא מוכרים בארץ הקודש.

יום אחד, סמוך לשעה שתיים בצהריים אני רוצה לעבור את הכביש כדי להתפלל במניין, והנה אני רואה שכל הכביש חסום למעבר. מאבטחים במדים מסתובבים שם בארשת חשיבות, גדרות מוצבים לאורך הכביש, וגם כלי רכב נעלמו מהאזור, בו מצויים רכבי משטרה בלבד.

אני מתחיל לנסות לעבור את הכביש, ומיד עוצר אותי אחד המאבטחים: "איך מעבר?"

"למה?"

"הנשיא עומד לעבור כאן!"

נו כן, אם הנשיא צריך לעבור בכביש הזה, זו אכן סיבה למסיבה, אבל לי יש סיבה עוד יותר חשובה. אני צריך להתפלל במניין! השעה שתיים מתקרבת, ואני חייב לעבור את הכביש! חייב!

יכולתי לומר: זהו, זה המצב, אין מה לעשות. הנשיא צריך לעבור, ואני אתפלל לי ביחידות, כי אין לי כל דרך להגיע לבית הכנסת.

אולם חשבת: הנשיא הוא אמנם הגוי הכי חשוב בארצות הברית, הוא

השלוחה

החדשה

לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 * שלוחה 2 ואחר כך 9

לא משנה מי יגנוב את האפיקומן

כולם יהנו מהמתנה המיוחדת: מני על מגזין השגחה פרטית!

• כתבות מרתקות • סיפורים בהמשכים
• ראינות מרכזיות • מסקי סיפורים נבחרים
• מדורים לכל הגילאים • מסקי סיפורי קומיקס

מגוון חומרים איכותיים לכל המשפחה

בהחלט בעל השפעה, אבל הקב"ה הוא מלך מלכי המלכים, וההשפעה שלו היא הרבה מעבר לכל דמיון. אני הולך להתפלל אליו, ולכן הוא בוודאי יעזור לי להגיע לבית הכנסת.

אמרתי, "אני רוצה לדבר עם הסופר-ויז'ר". זהו האחראי, ראש המאבטחים. השוטר הצביע על איזה חייל ענק ואמר, "הנה הוא". ניגשתי אליו ושאלתי, "כמה זמן הרחוב יהיה סגור?" והוא ענה, "עד שהנשיא יעבור". "אני רוצה לעבור את הכביש", אמרתי לו. "אין מעבר".

"אבל אני חייב!"

"מה פירוש 'חייב'? יש הרבה אנשים שרוצים לעבור, ואתה לא שונה מהם." "אבל אני חייב לעבור, כי שם ממול", הצבעתי לכיוון בית הכנסת, "יש בית כנסת, ואני חייב ללכת לתפילה שמתקיימת בשעה שתיים".

הגוי החליף ברגע את הבעתו ואמר לי, "בסדר. אתה יכול לעבור, אבל רק לתפילה! ולא לשום דבר אחר!"

הנהנתי בראשי. הוא הורה בקשר לכל האחראים שיעמדו בדרכי, לפתוח לי את המעבר, ואני עברתי את הכביש.

היו עוד אנשים שרצו לעבור, אבל הסופר-ויז'ר לא הסכים להם בשום אופן. רק אני קיבלתי אישור, ורק לדרך הלון, ורק לתפילה.

מה יהיה אחרי מנחה? לא ידעתי. אמנם לא רציתי להישאר תקוע, אבל קודם כול רציתי להתפלל. במניין. ההתרגשות סביב המעבר של הנשיא והתכונה הרבה סביבו, עוררו אותי להתפלל בכוונה לפני מלך מלכי המלכים. אני מקבל רשות להתפלל אליו, ולא רק זה, אלא שממש ברגעים אלו קיבלתי סימן משמיים כי הקב"ה רוצה בתפילתי, והוא פתח לי את המעבר כדי להגיע למניין.

אחרי מנחה כבר נפתחו כל המחסומים, לאחר שהנשיא כבר עבר. מישוהו אמר לי: "הפסדת! לא ראית איך שהנשיא עובר", אבל אני ידעתי שלא הפסדתי כלום. ההיפך הגמור: הרווחתי עולמות. הרי התפללתי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 73)

תשרי

הרבה זמן רצינו להכניס לסדר הקבוע, לימוד של הלכות שבת בסעודת שבת. וברוך ה', זכינו גם אנחנו להצטרף ללומדים, והתחלנו ללמוד הלכות שבת. אנחנו לומדים כסדר בכל סעודה שתי הלכות, והנה מגיעים להלכה שהוצאות שבת ויום טוב חוזרים.

כך-כן, כך אמרו חז"ל: פרנסתו של אדם נקבעת בראש השנה, חוץ מהוצאות שבת ויום טוב. דורשי רשומות אף נתנו סימן לכל ההוצאות שאינן מחושבות בראש השנה, והוא ראשי התיבות 'תשרי' - תלמוד תורה, שבת, ראש חודש ויום טוב.

אחד הילדים, כששמע על כך, מאוד התלהב. הוא שאל כלא מאמין, "מה, באמת?! הכול חוזר?!"

"הכול", אמרתי.

"איך זה חוזר?"

"לריבוננו של עולם יש הרבה דרכים לתת לנו", אמרתי.

"יכול להיות גם שייתנו לנו כסף ביד?"

"יכול להיות".

עברה תקופה קצרה, והנה מגיע ערב פסח. אנחנו מתחזקים באמונה שהוצאות החג חוזרות, וקונים כל מה שצריך, סומכים על ידו הפתוחה של אלוקינו המוציאנו ממצרים.

בחול המועד ירדתי עם הילדים לגינה, לטיול קטן של חול המועד. והנה, רכב נעצר לידנו, והנהג קורא לאחד מילדיי לגשת אליו.

ראיתי כן, ומיד ניגשתי בעצמי. חששתי, מה רוצה הזר מהילד שלי?

הוא אמר לי, "יש לי מעטפה לתת לכם".

הוא מגיש לי את המעטפה, ואני מבחין שיש בה כסף. סירבת.

"למה אתה לא לוקח את זה? זה מיועד לך".

"מה פירוש? מאיפה אתה מכיר אותי?"

"אני אסביר לך", אמר לי הנהג, כשאשתו היושבת ברכב מסכימה כל הזמן עם כל מה שהוא אומר: "אנחנו מסורתיים. יש פה כסף שהחלטנו לתת למשפחה עם ילדים. החלטנו שאנחנו נוסעים לבני ברק, וניתן את המעטפה למשפחה הראשונה שנפגוש. אתם המשפחה הראשונה שפגשנו, ולכן הכסף שייך לכם!"

לאור המהלך המופלא של העניינים, הבנתי כי הקב"ה שלח לי את הכסף, ולקחתי אותו בשמחה ובתודה.

בבית ספרנו את הכסף, וראינו שהסכום תואם במדויק להוצאות החג.

לא רק זה, אלא שמשום מה, על המעטפה הייתה רשומה מילה אחת שמסבירה הכול: 'תשרי'!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 74)

כמה קרטונים ובהם מסמכים עתיקים יותר או פחות, והחליט שהגיע הזמן לזרוק אותם. הוא שאל את הרואה חשבון שלו אם אפשר כבר להתפטר מהם, והרואה חשבון אמר: "בעיקרון, החוק האנגלי אומר שיש לשמור את המסמכים למשך שבע שנים, אבל תמיד תוכל לומר שלא ידעת שיש חוק כזה. מבחינתך, לא שאלת אותי, ואתה לא יודע מזה".

אבא שלי החליט שהוא זורק את המסמכים, אבל היה לו אכפת על הקלסרים והתיקיות שהכילו אותם. הם היו שלמים וטובים, והתאימו בהחלט לשימוש חוזר. "מיכלע", קרא לי אבא, "תוכל בבקשה להוציא את המסמכים מהתיקיות?"

נעניתי בשמחה. אני אוהב עבודות כאלו. גם להציץ במסמכים ולראות כל מיני דברים מעניינים, וגם להתעסק עם דפים ותיקיות. בדיוק בשבילי.

התיישבתי ליד הקרטונים והתחלתי בעבודה. הזמנות של סחורה, משלוחים, תאריכים. שום דבר מעניין לא היה שם. עוד קלסר ועוד תיקייה, והנה פתאום אני רואה שמאחת התיקיות מבצבץ מטבע של פונט. אני מדפדף מיד לשקית הזו, ומגלה שהיא מלאה בשטרות. אני סופר אותם, והנה יש לנו כאן שמונה מאות פונט!

הזו סכום גדול ממש.

התרגשתי מאוד. קראתי לאחותי ואמרתי לה, "אני חושב שהיום נוכל לצאת לקניות. תראי מה מצאתי".

היא ראתה והתרגשה, ואנחנו עלינו יחד לקומה העליונה, לחדר ההורים. שמעתי את אבא ואמא מדברים. אמא אומרת: "צריכים נעליים למיכלע, שמלה לרייזי, גרביים חדשים לכולם, ומה עם יין ומצות?"

ואבא אומר: "כן כן, הכול חשוב מאוד, ואני רק שובר את הראש, מאיפה מביאים כסף לכל הדברים האלה".

באותו רגע רציתי להתפרץ פנימה עם כל הפונטים, אבל עם החינוך הלוונדוני, לא העזתי. עמדתי בחוץ ודפקתי על הדלת, עד שייתנו לנו רשות להיכנס.

אבא קרא לי, "מה אתה רוצה?"

ואני לא אמרתי כלום, רק הראיתי לאבא את הכסף.

"מה זה? מאיפה זה?" הוא נדהם.

"מצאתי את זה בקלסרים שביקשת לרוקן".

אבא שלי התרגש, "הודו לה' כי טוב!" ומיד חילק לנו הוראות, "קחו ותקנו נעליים, בגדים וכל מה שצריך". הרווחה הגיעה בבת אחת. אפילו דמי כיס הוא נתן לכל אחד מאיתנו.

כשוך ההתרגשות, נזכר אבא במקורו של הכסף:

בעבר הייתה לאבא שלי חנות דגים. הוא היה מזמין סחורה אצל מוכר הדגים בשוק, וזה היה מביא את הדגים מאוחר בלילה, בשעה שבעל הבית, היינו אבי, אינו נמצא. בשל כך היה אבא מכין לו את הכסף המגיע לו בתיקייה על הדלפק, והוא היה לוקח את התשלום בעצמו. בשבוע האחרון לקיומה של החנות, לפני עשר שנים, אבא הכין את הכסף בתיקייה, אבל בסופו של דבר הוא לא הזמין דגים, המוכר לא הגיע, והכסף נשאר שם. במשך הזמן הוכנסה התיקייה ובה הכסף לארגז של הקלסרים, ועתה, כשאבא ביקש ממני לרוקן אותם, התגלה האוצר.

זה היה מדהים, איך הקב"ה שמר לנו את הכסף לאותו ערב פסח, שבו אבא היה דחוק במיוחד, וסידר כך שאבא ירצה לזרוק את הארגזים, ויקבל את העצה שלא לדעת על חוק ההתיישנות של שבע שנים.

ברוך ה', היו לנו צורכי הפסח בהרחבה גדולה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 70)

להצטרפות חייגו כעת:

***6176**
(שלוחה 3)

עקב העומס במענה האנושי, אנחנו ממליצים להרשם אוטומטית בעמדות 'נדרים פלוס' על שם 'מגזין השגחה פרטית'

הבטיחו לעצמכם ולבני ביחס

חיים נינוחים ושמחים.

על ידי המגזין המרוכז של 'השגחה פרטית'

המחזיר בס'ד אמונה ביטחון ורוגע לכל בני המשפחה:

3 יאיק נוספיק לאבא!

עד יום שני כ"ט אדר ב' - 12 בצבאריים

בעקבות הביקוש הרב

הנאמנות אחרונה לקבל חינוך

את אצלנו חודש ניסן האורח:

ביתנו שלוחה דור נלבד

היו תולים פרנסתם בטבע שברא הקב"ה בעולם, ולא האמינו שהכול בא להם בהשגחתו יתברך דבר יום ביומו, ששולחנו ערוך לכול, וכמו שכתוב "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון". שאם היו חזקים באמונה זו של ההשגחה בעבור הטובה שמקבלים בעולם הזה, אז היו מתפרנסים בעוה"ז בזכות האמונה הזאת, דכתיב "וצדיק באמונתו יחיה", כלומר: בשכר אמונתו יחיה בעולם הזה, וממילא לא ינוכה משכר עולם הבא כלום. אך כיוון שלא היתה אמונתם חזקה בכך, לכן הם מתפרנסים בעולם הזה משכר מצוותם, וממילא מתבזבז שולחנם לעולם הבא, כי ינוכה ממנו בעבור טובת עולם הזה.

גם אם יש לו, הוא צריך להתפלל שלא ייקחו ממנו

בשם הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זצ"ל, שפירש דברי הגמרא "מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר הרי זה מקטני אמנה": ובפשטות הכוונה דקטנות אמונתו הוא במה שדואג על למחר, ואין לבו נכון בטוח בה' שישלח לו פרנסה גם למחר. אמנם, "ל" הכוונה, שצריך האדם לדעת בנפשו, שאף בשעה שנדמה לו שיש לו כל צרכו, אינו מובטח בזה, וצריך להתפלל על זה שלא ייקחו מאתו. וזהו שאמרו "מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר", דמשמע שאינו דואג אלא על יום המחרת, אבל במה שיש לו עתה הוא מובטח בו ואינו צריך להתפלל על זה, "הרי זה מקטני אמנה".

קטנות אמונה
"ופסקו אנשי אמנה" - אמר רבי יצחק: אלו בני אדם שהן מאמינים בהקב"ה, דתניא רבי אליעזר הגדול אומר כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה, והיינו דאמר וזהו שאמר ר' אלעזר מאי דכתיב "כי מי בז ליום קטנות", מי גרם לצדיקים שיתבזבוזו שולחנן לעתיד לבוא מה גורם לבזות את הצדיקים לעתיד לבוא שלא יקבלו שכר שלם, קטנות אמונה שהיה בהן שלא האמינו בהקב"ה בלב שלם ואמרו מה נאכל למחר.

(קובץ אמרי קודש)

(בן יהוידע)

לא להשאיר כלום למחר

בזמן שהותו של הגרי"ז מבריסק זצ"ל בוורשה, היה דרכו לאכול בכל יום כל צרכו, ולא השאיר כלום למחר, כיוון שהיה בטוח בה' שיהיה לו גם למחר, וכדי שלא לעבור על דברי חז"ל "רבי אליעזר הגדול אומר כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה". הגאון רבי יוסף דב בן הגרי"ז זצ"ל, לא אכל כלום כל אותו זמן חוץ מהחלק הקשה של הלחם, שלא היה מרן הגרי"ז זצ"ל יכול לרסקו בשיניו, כיוון שלא רצה לגרוע כלום ממה שאוכל הגרי"ז. ולמרן הגרי"ז היו בשעתו טענות עליו, ואמר דמה שאין הלחם מספיק בשבילו הוא משום שאינו אוכל, דאילו היה אוכל היה משיג יותר לחם. אמנם אף על פי כן הגרי"ז לא אכל, שלא רצה להיות בעל בטחון על חשבונו של מרן הגרי"ז.

(עבודת ונהגות לבית בריסק)

הפרנסה בעולם הזה היא שכר האמונה

"קטנות שהיתה בהם שלא האמינו בהקב"ה", פירוש:

להאמין גם כאשר אינו יודע מה יהיה

כיוון שכתוב "ברוך ה' יום יום", והוא יתברך מפרנס בריותיו כל יום ויום, ואם כן "מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר הרי זה מקטני אמנה" - שאין מאמין שהוא יתברך מפרנס עולמו, שאם היה מאמין בו לא היה מסתפק "מה אוכל למחר". ודבר זה גורם לבזבז שולחן צדיקים לעתיד לבוא, כי המאמין בו יתברך הוא מאמין בו בדבר שאינו יודע שכן הוא, רק שהוא מאמין בו יתברך שהוא יעשה לו דבר זה. והנה המאמין כמו זה שמאמין בדבר שאינו יודע שכן הוא, רק שהוא נסתר ונעלם - כשיגיע הזמן שהוא נסתר ונעלם מאתנו, וזהו לעולם הבא, יהיה שולחנם מלא ג"כ כפי גודל האמונה שהיה לו בו יתברך בדבר הנעלם. אבל מי שהוא מקטני אמנה ואינו מאמין בו יתברך בדבר שאינו רואה ואינו יודע, ולכן חוקו קטון ג"כ לעולם הבא, הוא הזמן הנסתר והנעלם.

(יחודשי אגודת מהר"ל מפראג)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (נדיפות תיתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לעייני דיומא) | במייל: 023011300@gmail.com | בפקס: 02-6599189

E. Kahana

מאות אלפי פטרוני האמונה

מעידים שהם נפטרו מהבעיות שלהם

הצטרפו לאחד ממסלולי הפטרונים **וזכו גם אתם** בניסים וישועות למעלה מדרך הטבע, בנחת מהצאצאים, בבריאות איתנה ובפרנסה בשפע.

מסלול 1

פטרון 'שכונה שלימה'
וקבלו: הקדשה בעלון. + תפילה קבועה על ידי רבני המכון. + תפילה בכל ערב ראש חודש בקבר בעל חובות הלבבות.

מסלול 2

פטרון 'מוקד בתי כנסת'
וקבלו: הקדשה בעלון. + תפילה בכל ערב ראש חודש בקבר בעל חובות הלבבות.

מסלול 3

פטרון 'מרכז תורני שכונתי'
וקבלו: זכות התחזקותם של מאות אנשים. + תפילה בכל ער"ח בקבר בעל חובות הלבבות.

מסלול 4

פטרון 'בית כנסת אחד'
וקבלו: זכות התחזקותם של עשרות אנשים. + תפילה בכל ער"ח בקבר בעל חובות הלבבות.

שמות כלל הפטרונים מועברים באופן קבוע לתפילה וברכה אצל

בעל הבטחון מליקוד הרב הצדיק רבי יהודה מנדל שליט"א

להצטרפות לפטרוני האמונה חייג כעת:

***6176**
שלוחה 4

לפתיחת מוקד הפצה חדש - שלוחה 2 או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א החיצוניות מול הפנימיות

ראשונה לבד, אלא בכל שנה ושנה מוציאם. ונתן טעם 'כתועפות ראם לו', פירוש, כי ה' מוסיף ומחזק אותם לרוממם, ואין קץ לרוממות אשר חשב ה' עליהם עד גדר שלא יישאר שום תערוכות הרע בקדושה".

עיקר יציאת מצרים הוא לצאת מהטומאה שבה אנחנו נמצאים, ולהתקרב אל ה'. הפעולות שאנחנו עושים בימים של לפני פסח - ניקיון הבית, ביעור החמץ, קניית בגדים חדשים - רוממות על הניקיון וההתחדשות הפנימיים שכל אחד צריך לעשות.

ואכן כן, מלבד המעשה החיצוני שעושים, צריך בעיקר להתמקד בחלק הפנימי, לנקות ולטהר את הלב. הניסיון גדול, הטשטוש שולט, וההרגשה היא שהעיקר הוא הקניות לפסח והבגדים החדשים. אך לא בזה צריכה להיות ההתמקדות. העיקר הוא ההתחדשות הפנימית, להיטהר ולהתקדש כדי לצאת ממצרים.

וה' יעזרנו, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ונזכה להיגאל במהרה אמן.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

כל מצווה שאנו מקיימים, יש בכך שני חלקים: האחד הוא חלק המעשה, והשני הוא חלק המחשבה. שני החלקים תלויים זה בזה, ורק על ידי שניהם נעשית המצווה בשלמות.

ניקח לדוגמה את עניין בניית המשכן, שזה עתה סיימנו ללמוד עליו בחומש שמות. בני ישראל תרמו את תרומותיהם, והביאו כסף, זהב ונחושת, תרומה לבניית המשכן. אך, הכתוב אומר (שמות לה, ה): "כל נדיב לב יביאהו", שיחד עם הבאת התרומה צריכה להיות נדיבות הלב. "האור החיים" שם מסביר, שמעשה התרומה הוא מושכל בבחינת השכינה, ורק מי שמביא את התרומה מנשיאות לבו - רק הוא פועל במושכל הנעלם. אבל, אם הוא מביא תרומה בלי נדיבות הלב, אין הוא פועל במושכל.

בימים אלו אנו נמצאים בעיצומן של ההכנות לחג הפסח. כבר דיברנו על כך שיציאת מצרים זהו דבר שמתרחש בכל שנה ושנה, כפי שכותב "אור החיים" הקדוש על הפסוק "א-ל מוציאם ממצרים" (במדבר כג, כב): "א-ל מוציאם" - כי לא יציאה

שיעור הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באדיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית
לקבלת העלון במייל: B023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com

הדפסה: פרינט-גוטי

חלית העלון הוא, לקרוב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יתחזק וישתדל להתפלל ולשמע קריאת התורה.